

GILLETTE EN DIE GETAL DRIE

Die getal drie het my elke dag gevolg.

Elke oomblik.

En wanneer ek dit die minste verwag het, het dit verskyn.

'n Paar dae gelede, toe ek wakker word, het ek 'n klein swelling onder die regterkant van my kakebeen opgemerk.

Omtrent so groot soos 'n bal.

My vrou het my gevra wat dit is.

Ek het haar die enigste antwoord gegee wat sin gemaak het.

Aangesien ek al 'n ruk lank nie gereis het nie – miskien weens die wag, miskien uit noodsaak, miskien weens 'n oormatige produksie van testosteroon – het 'n derde bal besluit om te groei.

En ek was nie die een wat gekies het waar om dit te plaas nie.

My vrou het geglimlag.

Sy het vir my gesê ek moet ophou om 'n idioot te wees en 'n dokter gaan sien.

Maar watter soort dokter?

'n Huisdokter?

'n Hospitaaldokter?

'n Spesialis?

Die huisdokter het min geweet en het gelyk of hy van eksperimente leef.

Die hospitaaldokter het geleef van vinnige ingrepe sonder enige verpligting om iets te bewys.

Die spesialis het geld gevra en was dus nie vir my nie.

Die mediese nooddiens het gelyk na die beste van die slegste opsies.

'n Vroulike dokter het die deur oopgemaak en gevra wat ek wil hê.

Ek het nog buite die hek gestaan.

“Ek weet die vrugte-en-groentewinkel is langsaan,” het ek gesê, “maar is dit regtig die mediese kliniek?”

“Ja. Wat wil u hê?”

“Twee kilo piesangs. As u my inlaat, sal ek u sê watter soort.”

Sy het geglimlag en die hek oopgemaak.

Toe het sy my gesig en my derde bal gesien.

Handskoene het verskyn.

Die gebied is ondersoek.

Pampoentjies is onmiddellik uitgeskakel.

Daardie het ek al oorleef toe ek vier jaar oud was.

Die uitspraak het gekom.

'n Ontsteekte limfklier.

Dit moes onmiddellik nagegaan word.

Operasie “Gewaarborgde Inkomste vir Dokters” het amptelik begin.

Drie voorskrifte:

'n Antibiotikum.

'n Steroïed.

'n Ultraklankskandering.

En die verbintenis om oor drie dae terug te kom vir verdere evaluering.

Toe het sy 'n vel papier geneem en instruksies begin skryf wat verduidelik hoe die ultraklank gedoen moet word.

Ek het geglimlag.

“Is u regtig seker u kollega het geskrewe instruksies nodig om te weet hoe 'n ultraklank werk?”

“U is reg,” het sy geantwoord.

Toe het die onvermydelike vraag gekom.

“Wat doen u vir 'n bestaan?”

“Ek is 'n pasiënt.

Maar ek spandeer die meeste van my tyd in vrugte-en-groentewinkels.”

Ek het opgestaan.

“Ek gaan huis toe.

Ek sal myself met knoffel behandel.

En dan sal ek u laat weet.

U is onder die gelukkige min wat werklik aftrede sal bereik.

Sodra mense die uitwerking ontdek, mag baie van u kollegas 'n nuwe beroep nodig hê.”

Toe ek by die huis aankom, het my vrou gewag.

Bekommerd.

Sy wou weet wat die diagnose was.

Ek het haar gesê sy moet nie bekommerd wees nie.

Binnekort sou ek weer reis.

En die swelling sou waarskynlik verdwyn.

Miskien selfs voordat die vliegtuig land.

Ferdinando